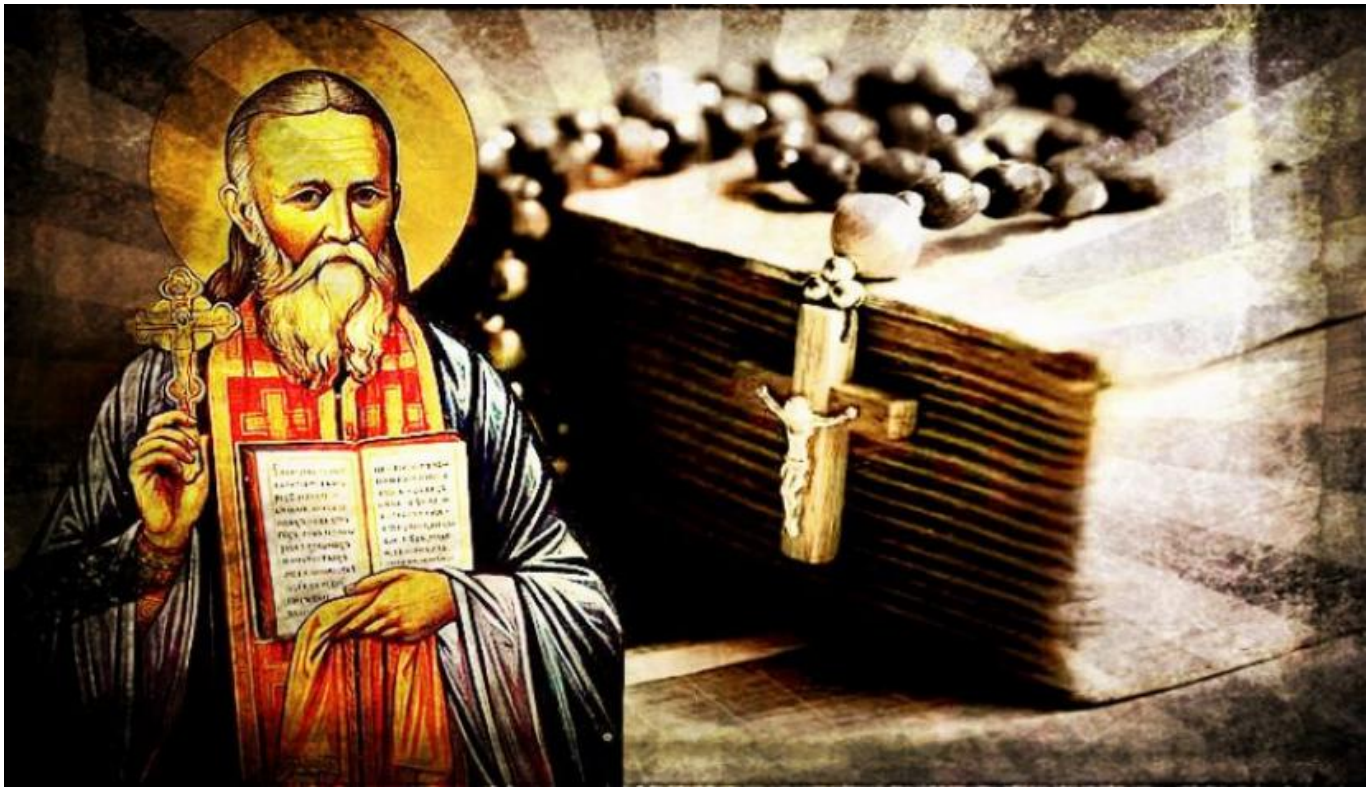
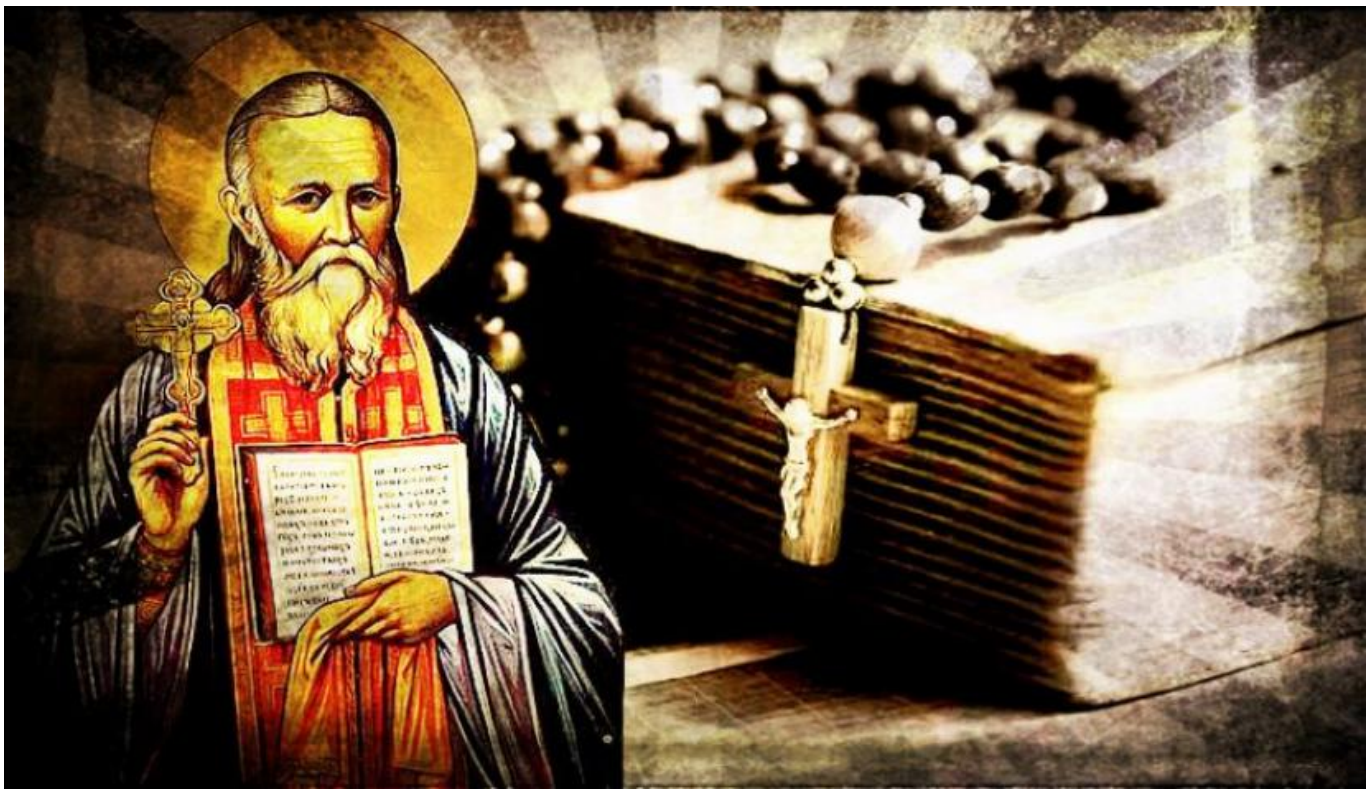
8 Δεκεμβρίου 2021

Τὸ ὑπερφυσικὸ ἀπαιτεῖ πίστη καὶ ὑπακοὴ (Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Πρὶν δημιουργήσει ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸν ὡραῖο κόσμο καὶ τὸν ἄνθρωπο, γνώριζε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ θὰ πέσει καὶ εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν τρόπο, πὼς νὰ τὸν ἀνορθώσει μετὰ τὴν πτώση. Καὶ ὁ τρόπος ἦταν νὰ κατέβει στὴ γῆ ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ χωριστεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα του, νὰ ντυθεῖ πραγματικὰ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα, νὰ λάβει τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, νὰ γίνει δηλαδὴ πραγματικὸς ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ παύει νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ Θεός. Μ’ αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ τὶς δυνάμεις αὐτῆς τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς νὰ ἐκπληρώσει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, πράγμα ποὺ ὁ ἄνθρωπος μόνος του δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει, ἐξαιτίας τῆς διαφθορᾶς ποὺ προκάλεσε μέσα του ἡ ἁμαρτία. Νὰ δώσει τὸν ἑαυτὸ του θυσία γιὰ τὸν ἄνθρωπο, νὰ πεθάνει στὴν ἀτιμία, νὰ ἀναστηθεῖ ἐκ νεκρῶν καὶ νὰ βάλει ἔτσι τὴν ἀρχὴ τῆς ἀναστάσεως, ἀπὸ τὸ θάνατο στὴν αἰώνια ζωή, γιὰ ὅλους ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν στὴ συνέχεια τὴ δική του ὁδό.

Ἀλλά πῶς ὁ Κύριος μὲ τὸν θάνατό του ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο ὅλους τους ἀνθρώπους, ἂν οἱ ἄνθρωποι που ζοῦσαν πρὶν ἢ μετά δὲν ὑπῆρχαν τότε στὴ γῆ ἢ ἤδη εἶχαν πεθάνει; Πῶς, γιὰ παράδειγμα, μπορεῖ κάποιος νὰ ἐξαγοράσει τὸν αἰχμάλωτο ἀφοῦ οὔτε ὁ αἰχμάλωτος δὲν ὑπάρχει; Σε τέτοια ζητήματα δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὴν κοινὴ ἀνθρώπινη λογικὴ, ἀλλὰ νὰ σκεφτόμαστε πνευματικά, ὅπως ταιριάζει στοὺς πιστούς.

Ἤδη στὴν ἀρχὴ ὁ Θεὸς γνώριζε ὅλους τους ἀνθρώπους ποὺ θὰ ζοῦσαν στὴ γῆ, ὅπως καὶ τὶς ἁμαρτίες τους, παρ’ ὅτι οὔτε οἱ ἄνθρωποι οὔτε οἱ ἁμαρτίες τοὺς

ἀκόμη ὑπῆρχαν. Καὶ αὐτὸ σημαίνει, ὅτι καὶ ἐσένα σὲ γνώριζε ὁ Θεὸς ὅπως καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ ζοῦν τώρα πάνω στὴ γῆ. Τότε καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς σύγχρονούς σου ἀνθρώπους ἔχυσε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τὸ Αἷμα του. Τότε καὶ ἐσένα ἔσωσε ὁ Θεάνθρωπος ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο καὶ τὴν καταδίκη γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου.

Ἐσὺ χρειάζεται νὰ ἔχεις πίστη και ἀρετή. Τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς σωτηρίας σου ὁ Κύριος ἤδη τὸ ἔχει κάνει καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ὑπερφυσικό. Εἶναι τὸ ἔργο τῆς ἄπειρης ἀγάπης καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ὑπερφυσικό, γι’ αὐτό ἀπαιτεῖ πίστη καὶ ὑπακοή. Λέω ὑπακοή γιατί ὁ Σωτήρας μας καὶ Θεὸς ζητάει ἀπό μᾶς ἔργα σύμφωνα μὲ τὴν καινούργια μας κατάσταση, ἡ ὁποία εἶναι ἡ κατάσταση υἱοθεσίας. Οἱ βασιλιάδες, ὅταν ἐξαγοράζουν τοὺς αἰχμαλώτους, δὲν τὸ κάνουν γιὰ νὰ συνεχίσουν μετὰ αὐτοὶ νὰ κάνουν τὴν ἴδια δουλειὰ ποὺ ἔκαναν ὅταν ἦταν δοῦλοι, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετοῦν τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς ὑπηκόους του.

Κύριε! Δῶσε μου πάλι νὰ ἀναπαυτῶ στοὺς κόλπους τῆς δικῆς σου ἀγάπης, ὅπως παλαιότερα. Ἀπὸ τὴν πείρα μου, Θεέ μου, γνωρίζω πόσο γλυκὸ καὶ εὐχάριστο εἶναι νὰ ἔχει κανεὶς τὴν ἀγάπη σου. Μικρὸ παιδὶ δὲν παρηγορεῖται τόσο στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, ὅσο παρηγοροῦνται μὲ τὴν ἀγάπη σου, αὐτοὶ ποὺ εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Η ἀγάπη Σου ἀνακουφίζει ἀπὸ κάθε πόνο, φέρνει εἰρήνη, εἶναι γεμάτη ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ προστατεύει ἀπὸ κάθε ἐχθρὸ ὁρατὸ καὶ ἀόρατο.

Αὐτὸς ποὺ ἔχει τὴν ἀγάπη Σου δὲν φοβᾶται κανέναν, ἀκόμα καὶ ἂν τὸν ἀπειλεῖ ὅλος ὁ κόσμος. Ὅταν δὲν ἔχω Ἐσένα, στενοχωριέμαι καὶ θλίβομαι· ἡ ψυχὴ ἀνησυχεῖ καὶ ταράζεται, ἡ καρδιὰ πονᾶ καὶ συντρίβεται. Δὲν εἶμαι ὁ ἐαυτός μου, νιώθω χαμένος καὶ μόνος. Μισῶ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου. Ὁ ὅμορφος αὐτὸς κόσμος, τὸ ἔργο τῶν δικῶν σου χεριῶν, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει γιὰ μένα. Τὸν κοιτάζω καὶ δὲν μὲ εὐχαριστεῖ ἡ ὁμορφιά του, ὁ νοῦς μου δὲν ἁρπάζεται καὶ δὲν ὑψώνεται σὲ Σένα, τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, ποὺ φωτίζει κάθε ἄνθρωπο. Μένω μόνος –χωρὶς Ἐσένα καὶ ἐκτὸς τῆς δικῆς Σου δημιουργίας.

Ἀλλὰ ὅταν βρίσκομαι στοὺς κόλπους τῆς δικῆς Σου ἀγάπης, τότε εἶσαι μαζί μου, Δημιουργὲ τῶν πάντων, καὶ μαζί σου ὅλοι οἱ ἄγγελοι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἡ ἀγάπη τοὺς κάνει ὅλους δικούς μου φίλους καὶ ἀδελφούς, καὶ ὅλος ὁ κόσμος, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος. Τότε ὅλος ὁ κόσμος, τὸ σπίτι σου, ὅπου Ἐσὺ κατοικεῖς, γίνεται καὶ δικός μου. Γιατί τότε γίνομαι υἱός Σου καὶ ἡ περιουσία τοῦ Πατέρα ἀνήκει καὶ στὸν υἱό.

Πηγή: agiazoni.gr